

Arrest

nr. 203 662 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische of Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot de minderheidsgroep Midgan.

U werd op 8 februari 1986 geboren op een u onbekende plaats in Somalië. U vermoedt dat u uit Somalië naar Djibouti vluchtte.

In 1994 vond er een overstroming plaats. U werd op een u onbekende plaats in Djibouti naakt gered uit het water. Als vondeling kwam u eind 1994 – u was toen 8 jaar oud - terecht in een weeshuis genaamd Asha Boqori in het centrum van Djibouti-stad. U groeide op in het weeshuis en rondde de lagere school af. U werd niet goed behandeld in het weeshuis. U stelde vragen over uw afkomst doch kreeg hierop geen antwoord van het personeel van het weeshuis. U hoorde van kinderen en medewerkers van het weeshuis slechts dat u een vondeling, een bastaard en een Midgan was en dat u afkomstig was uit Somalië. In het weeshuis onderging u VGV (vrouwelijke genitale verminking) type II. In 2000 werd u geopereerd aan uw rechteroor. In 2001 werd u geopereerd aan uw linkeroor. Beide operaties vonden plaats in het ziekenhuis Bouffard in Djibouti-stad.

Eind 2003 – u was toen 17 jaar oud - moest u het weeshuis verlaten. U en andere kinderen werden op straat gedropt. Toevallige passanten namen de kinderen mee. U kwam terecht in de familie van M.A. en zijn echtgenote, H.A., in de stadswijk Balbala te Djibouti-stad alwaar u tewerk werd gesteld in het huishouden en voor hun 4 kinderen zorgde. H.A. was aardig voor u maar als zij weg was kreeg u problemen met haar echtgenoot, M.A.. Sinds 2003 werd u herhaaldelijk verkracht door M.A. en verrichtte u slavenarbeid in het huishouden. M.A. besloot op 10 december 2014 u uit te zullen huwelijken doch u weigerde. Op 25 december 2014 kwam M.A. naar huis met een oude man, I.A. genaamd. Hij zei dat u diende te huwen met de oude man maar u weigerde. Hierop werd u mishandeld door M.A.. Om de sporen van de verkrachting uit te wissen zou u herbesneden moeten worden. U hoorde dat I.A. reeds gehuwd was en vreesde dat u gedood zou worden door zijn eerste echtgenote uit jaloezie. U besloot de woning van M.A. te ontvluchten doch hij kwam u achterna en bracht u terug naar zijn woning. M.A. dreigde ermee u te doden indien u nogmaals zou proberen te vluchten. H.A. had echter medelijden met u en regelde een smokkelaar. Op 31 januari 2015 verliet u Djibouti per vliegtuig met de hulp van een smokkelaar. Op 1 februari 2015 landde u in België. Aangezien u wist dat M.A. vrienden en neven had in België reisde u verder naar Zweden. Op 23 februari 2015 diende u een asielaanvraag in in Zweden. Na afname van uw vingerafdrukken bleek dat u reisde met een Djiboutiaans paspoort en een visum kortverblijf (familiebezoek) voor België. In het kader van Dublin werd u teruggestuurd naar België alwaar u arriveerde op 25 augustus 2015. Op 27 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in in België. In België onderging u een operatie vanwege uw auditieve problemen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS III dd. 23 oktober 2017, p.2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Er werd vastgesteld dat, zowel aan de hand van uw verklaringen als uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit.

Vooreerst legt u doorheen uw verschillende verklaringen voor de Belgische en Zweedse asielinstanties uiteenlopende verklaringen af over de nationaliteit waarover u zou beschikken.

Bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u tot driemaal toe dat u de Somalische nationaliteit bezit (gehoor CGVS I, p. 4) hoewel u aanvankelijk dacht dat u Djiboutiaanse was omdat u daar opgroeide (gehoor CGVS I, p. 4). U voegde hier aan toe dat u niet de Djiboutiaanse nationaliteit heeft en dat u nergens heen ging en geen (Djiboutiaanse) nationaliteit kreeg (gehoor CGVS I, p. 6). Wanneer de interviewer van het CGVS tijdens uw tweede gehoor herhaaldelijk peilde naar uw nationaliteit antwoordde u meerdere malen naast de kwestie en stelde vervolgens niet te begrijpen wat met de vraag bedoeld werd (gehoor CGVS III, p. 7). Hierop stelt de interviewer "U moet op mijn vragen antwoorden. Bij het vorige interview had u geen enkele moeite met deze vraag over uw nationaliteit en nu moet ik er minstens tien stellen voor u antwoordt. Uw medewerking speelt een belangrijke rol vandaag. Als u systematisch blijft de vragen ontwijken dan kan dat negatieve gevolgen hebben voor uw asielaanvraag. Nationaliteit betekent het land waarvan u officieel burger bent. Begrijpt u dat ja of neen?" waarop u bevestigend antwoordde (gehoor CGVS III, p. 8). U verklaarde vervolgens niet te weten of u Djiboutiaanse of Somalische bent (gehoor CGVS III, p. 8). Tijdens uw derde gehoor voor het CGVS verklaarde u gevraagd naar uw nationaliteit wederom "Dat kan ik niet weten, als ik het wist had ik het al gezegd, iedereen vraagt mij dit" (gehoor CGVS III, p. 6). **Uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties blijkt minstens dat u uw Somalische nationaliteit niet met zekerheid kan aangeven.** Hoewel u voor de Zweedse asielinstanties aanvankelijk eveneens beweerde een Somalisch staatsburger te zijn antwoordde u op de mededeling van de Zweedse asiendiensten "Ik heb eerder gezegd dat u een geldig visum hebt en die gegevens zijn gebaseerd op een paspoort uit het thuisland. Daar staat in dat u een staatsburger van Djibouti bent. We zullen de zaak behandelen op basis van die gegevens." Het volgende "Ja, ik ben van Djibouti, het is oké om te wijzigen." (zie informatie in administratief dossier).

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat uw kennis over uw afkomst uit Somalië en uw persoonlijke familiegeschiedenis te wensen overlaat waardoor u niet aantoonde dat u in Somalië zou geboren zijn noch dat u uw jonge leven in Somalië zou doorgebracht hebben noch dat u enige (familiale) band heeft met Somalië.

Zo verklaarde u aanvankelijk de namen van uw biologische ouders niet te kennen en verklaarde u helemaal niets over uw familie te weten (gehoor CGVS I, p. 11 en gehoor CGVS III, p. 7). Aangezien u verklaarde Sagual Ibrahim Said te heten vroeg de interviewer van het CGVS hoe uw volledige naam (vadersnaam) gekend was in het weeshuis doch u verklaarde het niet te weten (gehoor CGVS III, p. 8). Gevraagd of u geboren werd onder deze naam verklaarde u het wederom niet te weten (gehoor CGVS III, p. 8). Gevraagd of Ibrahim Said de echte naam van uw biologische vader is verklaarde opnieuw het niet te weten (gehoor CGVS III, p. 8). Gevraagd "U kwam [pas] op 8-jarige leeftijd in het weeshuis terecht? U weet niet wat vóór die datum uw naam was?" (gehoor CGVS III, p. 8) ontwijkt u de vraag (gehoor CGVS III, p. 8) waarna u stelt absoluut niet te weten hoe u genoemd werd de eerste 8 jaar van uw leven (gehoor CGVS III, p. 9). Gevraagd hoe u aan deze naam en familienaam komt aangezien u beweerde een vondeling te zijn stelde u plotsklaps te weten dat deze namen u door het weeshuis werden gegeven (gehoor CGVS III, p. 9). **Uw vage en bovendien wisselende verklaringen ondermijnen in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen asielrelaas waarbij u beweerde een vondeling van Somalische afkomst te zijn.** Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over uw eerste 8 levensjaren verklaarde u niets te weten over uw eerste 8 levensjaren en u voegde er aan toe "telkens deze vragen worden gesteld word ik ziek van de pijn" (gehoor CGVS III, p. 5).

Wanneer de interviewer van het CGVS begrip opbrengt voor uw situatie doch herhaalt dat u mee dient te werken antwoordde u "Ik wil graag alles vertellen over mijn kindertijd maar herinner me niets, ik weet alleen dingen over de plaats waar ik opgroeide, het doet me veel pijn, ik weet niets over mijn eigen geschiedenis noch over mijn ouders" (gehoor CGVS III, p. 5). U voegde hier aan toe dat u niet weet waar u geboren werd in Somalië noch hoelang u in Somalië geleefd heeft doch dat u slechts hoorde van anderen dat u uit Somalië komt (gehoor CGVS III, p. 5). Gevraagd of het wel waar is dat u in Somalië werd geboren en opgroeide indien u er zich niets van herinnert noch bewijzen heeft dat u in Somalië werd geboren en er woonde (gehoor CGVS III, p. 6) antwoordde u enkel alleen over het weeshuis te weten (gehoor CGVS III, p. 6). U herhaalde niet te weten waar in Somalië u werd geboren en niet te weten uit welke streek in Somalië u afkomstig bent (gehoor CGVS III, p. 6). Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u eind 1994 in het weeshuis belandde – u was toen 8 jaar oud – doch gevraagd waar u vóór die tijd verbleef verklaarde u slechts het niet te weten en het zich niet te herinneren (gehoor CGVS I, p. 6). U verklaarde tot tweemaal toe zich helemaal niets te herinneren (gehoor CGVS I, p. 6). Ook tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u zich niks te kunnen herinneren van uw leven vóór 1994 (gehoor CGVS II, p. 5). Wanneer u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS gevraagd werd een overzicht te geven van uw verblijfplaatsen sinds uw geboorte repliceerde u dat u het enkel weet vanaf u naar het weeshuis ging in 1994 (gehoor CGVS I, p. 6). U verklaarde daarenboven niet te weten met wie u destijds Somalië verliet noch verklaarde u iets te weten over de omstandigheden waarin u Somalië verliet of waarom u Somalië verliet (gehoor CGVS III, p. 15). **Deze uiterst lacunaire verklaringen ondergraven in ernstige mate uw beweerde afkomst uit en verblijf in Somalië.**

Tot slot blijkt ook uit visuminformatie waarover het CGVS beschikt dat uw Somalische nationaliteit onaannemelijk is.

Zo blijkt uit visuminformatie dat u op 19 januari 2015 een visumaanvraag indiende bij de Franse ambassade te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat uw geboorteplaats Djibouti is en dat u over een Djiboutiaans paspoort (nr. 14 RE00827) beschikte dat uitgereikt werd door de Autorité Centrale van Djibouti. Het doel van uw reis was familiaal (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde echter tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u met de hulp van een smokkelaar Djibouti verliet (gehoor CGVS I, p. 9), dat u nooit in het bezit was geweest van een (geldig) paspoort doch dat de smokkelaar u een paspoort gaf met uw naam en foto (gehoor CGVS I, p. 9), dat de smokkelaar het verkrijgen van het paspoort regelde (gehoor CGVS I, p. 9) en dat u zelf geen enkele stap ondernam om het paspoort te verkrijgen noch zelf iets moest doen om het paspoort te verkrijgen (gehoor CGVS I, p. 9). U voegde hier aanvankelijk aan toe dat ook uw visum geregeld werd door de smokkelaar en dat u helemaal niets moest doen om het visum te verkrijgen (gehoor CGVS I, p. 10) doch wanneer u expliciet gevraagd werd "Moest u ergens naartoe gaan of iets betalen?" verklaarde u plots dat de smokkelaar u meenam naar een kantoor alwaar u uw vingerafdrukken moest geven en een foto van u genomen werd (gehoor CGVS I, p. 10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt inderdaad dat uw vingerafdrukken op 19 januari 2015 genomen werden op de Franse ambassade te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde in dit verband echter dat u op de Franse ambassade niets hoefde te zeggen en dat de smokkelaar het gesprek voerde (gehoor CGVS I, p. 10). U verklaarde dat de persoon die u en de smokkelaar ontving op de Franse ambassade in Djibouti niet met u praatte en u geen vragen stelde (gehoor CGVS III, p. 12). U verklaarde eveneens dat u niets heeft ingevuld en niets heeft geschreven (gehoor CGVS III, p. 10) en voegde hier aan toe "ik stel voor dat als ik iets zou schrijven, dan zou ik het weten" (gehoor CGVS I, p. 10). U herhaalde in de Franse ambassade geen documenten te hebben ingevuld noch te hebben ondertekend (gehoor CGVS, p. 12). U verklaarde uw handtekening niet gezet te hebben op documenten (gehoor CGVS III, p. 13). Hiernaast verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat de smokkelaar documenten had meegebracht (gehoor CGVS I, p. 10) en u zelf geen enkel document aanbracht op de Franse ambassade (gehoor CGVS I, p. 23). Tijdens uw derde gehoor voor het CGVS beweerde u dan weer dat de smokkelaar geen documenten meehad die hij toonde of voorlegde aan het loket (gehoor CGVS III, p. 13). U voegde hier aan toe dat de smokkelaar niets moest overhandigen aan het loket, geen paspoort en geen andere documenten (gehoor CGVS III, p. 13). Op de vraag voor welke doeleinden u het visum bekwam bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS I, p. 10 en 26). Wanneer de interviewer van het CGVS u opwierp "U reisde met een geldig visum uitgereikt door de Franse ambassade te Djibouti? U zou op familiebezoek komen? Normaal moet men dit reismotief toch kunnen staven met documenten en bewijzen?" (gehoor CGVS III, p. 13) antwoordde u "Ik weet niets behalve dat vingerafdrukken werden genomen en foto" (gehoor CGVS III, p. 13). **Er kunnen echter ernstige vragen gesteld worden bij de door u beschreven gang van zaken bij de Franse ambassade in Djibouti.**

Het is immers niet ernstig te geloven dat de Franse autoriteiten op dergelijke amateuristische wijze te werk zouden gaan bij het afleveren van een visum. Er kan dan ook besloten worden dat u met uw eigen Djiboutiaans paspoort reisde en op geldige wijze een visum bewam om in het kader van een familiaal bezoek naar België te reizen.

Hogere vaststellingen doen eveneens afbreuk aan uw beweerde profiel als zijnde kwetsbaar weeskind. Immers, enerzijds kan u niets vertellen over uw leven vooraleer u op 8-jarige leeftijd in het weeshuis belandde en anderzijds blijkt uit de visuminformatie dat u bij machte was om een visum in het kader van een familiaal bezoek te bekomen. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw profiel van Somalisch weeskind zonder geldige documenten in Djibouti kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 17-jarige leeftijd op straat werd gezet en overgeleverd werd aan de familie van M.A. die u in deze kwetsbare positie als slaaf in het huishouden tewerkstelde. De door u ingeroepen asielmotieven komen dan ook op de helling te staan.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat de door u beweerde directe aanleiding voor uw vlucht, meer bepaald het gedwongen huwelijk en de hieruit voortvloeiende herbesnijdenis, eveneens weinig geloofwaardig is, enerzijds omwille van het feit dat uw profiel als ongeloofwaardig wordt bestempeld en anderzijds omwille van de inhoudelijke verklaringen die u hierover aflegde. Gevraagd om alles te vertellen wat u weet over uw huwelijkspartner I.A. repliceerde u "Ik weet niets van die man. Ik weet niets erover" (gehoor CGVS II, p. 13). Gevraagd of u iets over zijn leven, werk, familie of afkomst weet antwoordde u opnieuw niets van die man te weten (gehoor CGVS II, p. 13). U wist weliswaar dat hij oud, rijk en gehuwd was (gehoor CGVS II, p. 13) en verklaarde te vrezen dat I.A. zijn eerste echtgenote u zouden doden uit jaloezie (gehoor CGVS I, p. 22) **doch uw quasi onbestaande kennis over deze man ondermijnt in verdere mate de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vervolgingsrelaas.** Bovendien bleek u niet doorleefd noch gedetailleerd te kunnen antwoorden op de vraag "Waarom weigerde u gedwongen huwelijk aangezien u zich in een situatie van slavernij en verkrachting bevond? Uw aanstaande was erg rijk las ik in het dossier?" (gehoor CGVS III, p. 14). Gevraagd "Denkt u dat de huwelijkskandidaat slechter voor u zou kunnen zijn dan de gastheer waar u woonde?" antwoordde u "Zeker, hij [gastheer] sloeg me in het bijzijn van de huwelijkskandidaat, de kandidaat reageerde daar niet op" (gehoor CGVS III, p. 15) en gevraagd "Heeft huwelijkskandidaat u zelf ooit iets misdaan?" antwoordde u van niet (gehoor CGVS III, p. 15). **Men zou immers verwachten dat u, indien u een huwelijk weigert, ten minste uitgebreid zou kunnen toelichten waarom u weigert. Uw argumenten dat hij een oude getrouwde man was, dat hij u niet goed zou behandelen en dat zijn eerste echtgenote jaloers zou worden (gehoor CGVS III, p. 14) lijken in het licht van de zeer penibele situatie waar u zich in bevond weinig doorleefd, onaannemelijk en zijn bovendien hypothetisch.**

Tot slot is het merkwaardig dat u beweerde op 1 februari 2015 geland te zijn in België doch dat u pas op 27 augustus 2015 asiel aanvraag in België. U verklaarde in dit verband dat u in België vrienden en neven van M.A. vreesde en dus verder reisde naar Zweden waar u op 23 februari 2015 een asielaanvraag indiende. Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom haar land verlaat, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas 23 dagen na uw aankomst in Europa besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. U legde een medisch attest neer op naam van I. S. S. opgesteld door Dr. Nathalie Carlier te Luik. Dit attest betreft vrouwelijke genitale verminking. Aangezien het attest echter onvolledig is vroeg de interviewer van het CGVS u op uw tweede gehoor dd. 3 augustus 2017 om een volledig medisch attest over te maken aan het CGVS (gehoor CGVS II, p. 15-16). Hoewel u zich akkoord verklaarde (gehoor CGVS II, p. 16) ontving het CGVS vooralsnog dit medisch attest niet. U legde een medisch dossier op naam van I. S. S. neer opgesteld door CHR Luik op 24 mei 2017 door Dr. Samain Philippe, een gehoortest afgenomen op 10 augustus 2016 door Dr. Samain Philippe te Luik en de autorisatie van Fedasil (dd. 12 juli 2016) om de kosten van 2 hoorapparaten op zich te nemen. Deze medische attesten, die louter fysieke letsels beschrijven, en allen melding maken van uw auditieve problemen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw gehoorproblemen an sich niet betwijfeld worden. U verklaarde nooit (identiteits)documenten in uw bezit gehad te hebben naast een document van het weeshuis (gehoor CGVS III, p. 6). Hoewel u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS herhaaldelijk verwees naar het (identiteits)document dat u in het weeshuis bezat en uw naam en geboortedatum bevatte en dat u volgens uw verklaringen voor het CGVS op 9 juni 2017 in uw bezit had doch niet meebracht naar het gehoor (gehoor CGVS I, p. 9) legde u het ondanks herhaaldelijk

aandringen van de interviewer (gehoor CGVS I, p. 9 en 28) niet neer. Wanneer de interviewer van het CGVS tijdens uw derde gehoor op 23 oktober 2017 vroeg "Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dd. 9 juni 2017 verklaarde u dat u een document van het weeshuis in uw bezit had, u zou dit document opsturen maar het CGVS ontving dit nog steeds niet?" (gehoor CGVS III, p. 4) repliceerde u het document niet meer te vinden in uw kast en het document kwijtgespeeld te zijn (gehoor CGVS III, p. 4). Hoewel u verklaarde dat uw advocaat een kopie van dit document zou hebben, uw advocaat beweerde dit document te zullen zoeken (gehoor CGVS III, p. 4) en de interviewer u op 23 oktober 2017 nogmaals vroeg het document over te maken (gehoor CGVS III, p. 17) ontving het CGVS het document vooralsnog niet. Gevraagd het document van het weeshuis zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven repliceerde u "Ik zweer het, ik herinner het me niet" (gehoor CGVS III, p. 6) waarna u stelde dat er enkel uw naam en leeftijd op stond (gehoor CGVS III, p. 6). U kon evenmin toelichten of dit bewuste document al dan niet werd uitgereikt door de Djiboutiaanse autoriteiten (gehoor CGVS III, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Somalië en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Indien u over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt, zoals blijkt uit de visuminformatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door u afgelegde vervolgingsrelaas ongeloofwaardig is enerzijds omwille van het feit dat de door u afgelegde verklaringen over uw profiel en verblijfssituatie in Djibouti volledig ingaan tegen de visuminformatie, anderzijds omdat uw verklaringen over uw profiel en verblijfssituatie in Djibouti onaannemelijk zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, zijnde het land waar u -volgens uw verklaringen- mogelijkere wijs de nationaliteit van bezit."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 januari 2018 een schending aan van "van het beginsel van behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4, van de wet van 15 december 1980, van het koninklijk besluit betreffende de procedure voor het CGVS (11 juli 2003)".

Verzoekster maakt volgende opmerkingen:

"Eerst terwijl een kopie van het dossier werd aan het C.G.V.S. aangevraagd mist het verslag van het eerste gehoor. Meer was de scan van het dossier van laag kwaliteit en de informatie over de visum kan niet gelezen worden. Het bestuur was interpelleert over dat feit, maar het verslag werd niet overgemaakt en de visuminformatie blijft onleesbaar. Het is bijgevolg totaal onmogelijk om dergelijke documenten na te kijken. Die feit is ernstiger dat dergelijke documenten centraal zijn in het behandeling van de asielpcedure van de verzoekster. De bestreden beslissing moet bijgevolg ten minsten nietig verklaart rekening houdend dat het onmogelijk is om centraal documenten na te kijken."

“Tweede heeft de verzoekster tijdens haar tweede gehoor uitgelegd dat er problemen van vertaling met de tolk van het eerst interview waren. Het is niet betwist dat de verzoekster heeft in Djibouti geleefd en dat de taal veranderd is met de taal van Somalië. De opmerkingen werden in het verslag opgenomen, maar C.G.V.S. besliste voor de derde gehoor om het met de eerst tolk te maken. Het blijkt uit dat de asielaanvraag niet met objectiviteit werd behandeld, en er is een schending van het artikel 27 van het koninklijk besluit betreffende de procedure voor het CGVS.”

Waar aan verzoekster verweten wordt dat ze 23 dagen heeft gewacht om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen, stelt het verzoekschrift dat *“Soms kunnen mensen meer tijd nemen wegens buitengewone omstandigheden, soms zijn de mensen gevangene van de smokkelaar. Het is merkwaardig dat het bestuur niet alle de verklaringen voor het D.V.Z. en voor de Zweedse overheden gelezen heeft... Immers heeft ze verklaard dat ze de smokkelaar moest volgen, en we kunnen het gemakkelijk begrijpen in de mate dat ze niets over Europa kent. Ze werd afhankelijk van deze persoon die alle de nuttige informatie heeft voor haar. Ze heeft ook uitgelegd dat ze de familie van zijn "gastheer" vreesde en ze werd ingelicht dat deze persoon familie in België heeft. Daarom wou ze niet in België blijven en daarom heeft de smokkelaar om naar Zweden te gaan. Tijdens die transit moest de verzoekster zich verbergen.*

Ze wist niets over België. In een dergelijk context is het niet abnormaal dat de verzoekster 23 dagen wachtte voor haar asielaanvraag in te dienen.”

Voorts stelt het verzoekschrift vast dat verzoekster constante en concrete verklaringen heeft afgelegd over haar staatsburgerschap. *“Ze heeft moedig haar leven veel tijd verteld. Ze weet niets over haar persoonlijke geschiedenis, en alle wat ze kende werden door andere mensen verteld. Ze was opgegooid in een weeshuis en de mensen hebben tegen haar gezegd dat ze uit Somalië kwam en dat ze gevonden werd tijdens de overstroming van 1994.”*

Het CGVS is van mening dat verzoekster verschillende verklaringen heeft afgelegd voor de Belgische en Zweedse overheden. Hierover stelt het verzoekschrift het volgende: *“Het moet vaststellend worden dat C.G.V.S. verschillende manifeste appreciatiefout heeft gepleegd, en werd niet loyaal tegen Mevrouw. Immers heeft ze altijd verteld wat er in haar leven gebeurt. Het blijkt het uit dat de leden van Mevrouw niet genoeg was en dezelfde vraag werd altijd gesteld : "Wat is uw nationaliteit". Mevrouw antwoordde altijd dat ze uit Djibouti aankomt maar dat de mensen tegen haar gezegd dat ze uit Somalië, Mogadishu aankwam. Ze werd gevonden en ze is in een weeshuis opgegooid. Ze had geen identiteitsstuk behalve een papier met haar naam en leeftijd, en ze kon alleen maar geloven wat de mensen tegen haar heeft verteld. Het moet onderlijnend worden dat C.G.V.S. manifeste appreciatiefouten heeft gepleegd in de lezing van de Zweedse documenten. Immers had de verzoekster geen keuze over de behandeling van haar dossier, de Zweedse overheden hebben beslist om haat als een Djibouti burger te beschouwen. Er was geen vraag en geen reactie van de verzoekster werd aangevraagd. Het blijkt duidelijk uit van het verslag en C.G.V.S. heeft een manifeste appreciatiefout gepleegd.”*

Verzoekster betoogt verder dat het CGVS de omstandigheden en de context van het asielrelaas vergeet. Ze stelt dat het over slechts een tegenstrijdigheid gaat, de herkomst van haar naam. *“Ze zou hebben verklaren dat haar naam is en dan zou ze hebben verklaren dat ze in de weeshuis heeft gekregen. Dergelijke tegenstrijdigheid is er geen in de mate dat alle de informatie dat ze hebben gekregen was het in de weeshuis. De mensen heeft haar geschiedenis verteld en ze moest alleen maar hen geloven. Het is bijzonder moeilijk voor haar te weten wat het juist is en ze kan alleen maar de informatie rapporteren dat ze heeft gekregen. Meer moet het nog vastgesteld worden dat de verzoekster eerlijk was en heeft alle de informatie gegeven. In dergelijke omstandigheden is het niet vraag van een tegenstrijdigheid.”*

Wat betreft het “laag” karakter van verzoeksters verklaringen over dit punt moet vastgesteld worden dat het CGVS niet met alle de informatie en de context rekening gehouden heeft. *“Immers heeft de verzoekster erg getraumatiseerd evenementen geleefd in haar leven. Eerst was het bevonden alleen in het water tijdens een overstroming. Ze was alleen maar 8 jaar oud en ze was haar ouders kwijt tijdens deze evenementen. Tweede was ze huisgevest in een weeshuis waar ze mishandeld werd. De verzoekster heeft haar lot in het weeshuis verteld en hoe ze door de mensen behandeld worden en mishandeld. Dergelijke traumatiseerde evenementen hadden een slechte beïnvloed over haar stand en de verzoekster heeft uitgelegd wat ze over haar situatie kende. Helaas was ze afhankelijk van slechte personen die heeft verteld wat de verzoekster heeft verteld.”*

Aangaande het visum beklemtoont verzoekster dat zij niet verborgen heeft dat ze met een visum gereisd heeft. *“Ze heeft dan aan de verschillende overheden hoe ze heeft gemaakt om een dergelijke visum te hebben, met name met het hulp van een smokkelaar. Ze heeft in Zweden uitgelegd en ook voor de Belgische overheden. Het moet nog onderlijnend dat de verzoekster niet het kans heeft gehad om naar school te gaan, of zo weinig dat ze niet het Frans of Engels kan lezen. De smokkelaar heeft alle de papieren geregeld en de verzoekster moest alleen maar haar vingerafdruk geven en ook een photo werd gemaakt. De verzoekster was niet op den hoogte van de verdere procedure en het is meer dan waarschijnlijk dat de smokkelaar alle heeft geregeld. Dergelijke manier is niet zo vreemd en het is meer dan waarschijnlijk dat de smokkelaar ook mensen in de Ambassade kent. Het moet nog onderlijnend worden dat CGVS altijd beschouwt dat de verklaringen eerst geldt en dan de documenten. Tot nu toe heeft het CGVS niet van de problemen van de verzoekster bespreken... Het moet nog onderlijnend worden dat er weinig informatie heeft over het visum in het dossier heeft, en dat Mevrouw niet die visum verbreekt heeft. Dergelijke manieren te reizen zijn niet zo raar en Mevrouw werd geholpen door een smokkelaar. Het argument van het C.G.V.S. kan bijgevolg niet het geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekster ondermijnen, in de mate dat CGVS niet met de uitleggingen van de verzoekster rekening gehouden heeft.”*

Verzoekster haalt aan dat ze als slavin werd gebruikt, regelmatig werd verkracht door haar “gastheer” en geen “mogelijk” had “om een keuze voor haar leven te maken”. Waar het CGVS niet gelooft in verzoeksters uithuwelijking omdat zij weinig details geeft en niet kan uitleggen waarom zij dergelijk huwelijk weigert, stelt verzoekster dat als slavin werd gebruikt door de familie en alleen maar orders moest opvolgen. *“Het blijkt uit van haar verklaringen dat ze geen werkelijke contact met de bezoekers van de familie, ze werd vervloekt voor deze mensen. Dergelijke humiliatie heeft erg de verzoekster getroffen. Ze kon niet met de bezoekers spreken en degene wilden met haar spreken... Ze heeft opgemerkt dat deze bezoekers vaak rijk waren, en ook machtig. Soms kon ze de naam horen maar het was alles. Ze moest alleen maar hen bedienen en dan moest ze de zaal verlaten.”* Verzoekster vraagt zich af hoe ze in deze context informatie over deze man kon verkrijgen.

Tevens is het CGVS de context van de Somalische gemeenschap vergeten. *“Immers hebben vrouwen geen woord te zeggen over die huwelijk, die altijd tussen mannen afgesproken worden. De gehuwde vrouw ontdekt haar man zo vaak op den dag van het huwelijk, en haar mening is natuurlijk niet gevraagd. Aldus komt het vaak dat de vrouw niet willen trouwen of niet met het door familie gekozen man. In dergelijke omstandigheden kan de vrouw alleen maar de man volgen. Als ze het niet doet is het voorwerp van gewelddadige daden die kan leiden tot de dood. In dergelijke context kunnen we niet van lief spreken maar van verkrachting... Dat feit is ernstiger dat de verzoekster als een slavin werd gebruikt en geen recht heeft. Rekening houdend met dergelijke context is het normaal dat de verzoekster geen details kan geven. Ze werd alleen maar geïnformeerd dat ze zal uithuwelijk met een man... En dat is alles. Er is een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht. Echter zijn de opmerkingen van het bestuur over de redenen van de weigering vreemd... De vragen en de opmerkingen van agent zijn ook vreemd en laat de twijfels ontstaan over de objectiviteit van het C.G.V.S. in die dossier. Aldus werd het tegen de verzoekster gezegd dat het normaal is in de Somalische gemeenschap om uit te huwen worden... Het werd nog tegen haar gezegd dat ze slavin was en dat het huwen beter voor haar zou zijn... Dergelijke opmerkingen heeft erg de verzoekster getroffen en de verzoekster heeft met moed haar standpunt uitgelegd. Mevrouw heeft geen familie om haar te beschermen, en wist dat ze nog slecht behandeld zal worden.”*

Verzoekster benadrukt dat ze verkrachting, een nieuwe genitale besnijding, en de slechte behandeling door de andere vrouwen vreesde.

Verzoekster betoogt dat de door haar neergelegde documenten samen met haar verklaringen moeten gelezen worden. Immers was ze zo slecht behandeld dat ze medische problemen ontwikkelde.

Verzoekster haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoekster herhaalt dat ze werd vervolgd en als slaaf gebruikt werd en aan een uithuwelijking en besnijdenis ontsnapte. Ze werd vervolgd in haar land van herkomst wegens haar behoren tot een sociale groep, met name de “Midgan” stam en wegens haar conditie van vrouw.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoekster aan deel uit te maken van een risicogroep, met name mensen die tot een minderheid stam behoren.

In het verzoekschrift wordt gevraagd verzoekster *“de hoedanigheid van vluchteling te verlenen. In ondergeschikte orde haar het statuut van subsidiaire bescherming te verlenen. In uiterst ondergeschikte orde, de aan verzoekster bestreden beslissing te vernietigen.”*

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 28 februari 2018 voegt verzoekster een medisch attest, haar geboorteakte en een attest van het weeshuis.

Ter zitting legt verzoekster een tweede aanvullende nota neer met *“getuigschriften voor mevrouw”*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Djibouti omdat zij er mishandeld en verkracht werd en ingeval van terugkeer gedwongen uitgehuwelijkt en herbesneden zou worden.

Betreffende verzoeksters nationaliteit

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij de Djiboutiaanse nationaliteit bezit (verklaring DVZ, punt 6a). Deze verklaring wordt ondersteund door de vaststelling dat verzoekster met haar eigen Djiboutiaanse paspoort en een geldig Schengenvisum op legale wijze naar Europa reisde (zie visumdossier). Dat verzoekster bij het CGVS dan plots verklaart dat zij de Somalische nationaliteit bezit, en niet de Djiboutiaanse, kan niet worden aangenomen in het licht van onderstaande vaststellingen.

2.4.3. Zo legde verzoekster incoherente verklaringen af over de nationaliteit waarover zij zou beschikken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster te zijn geboren te Mogadishu, Somalië en de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 12 november 2015, punt 5, 6a). Bij het invullen van haar vragenlijst op 17 december 2015 herhaalt verzoekster dat ze de Djiboutiaanse nationaliteit heeft. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf verzoekster aan dat ze de Somalische nationaliteit heeft, dat ze in Djibouti is opgegroeid en dat ze niet weet waar ze geboren is (gehoorverslag van het CGVS van 9 juni 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 4). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS antwoordde verzoekster dan weer ontwijkend wanneer naar haar nationaliteit werd gevraagd (*“-Bij uw asielaanvraag in Zweden. Welke naam en nationaliteit gebruikte u daar?”, “Ik zei alleen deze naam, mijn huidige naam en mijn nationaliteit. Deze. Niks anders.”*, *“-Welke nationaliteit?”, “Ik gebruikte nooit iets anders, buiten de naam die ik als student had en de nationaliteit die ik op school had.”*, *“-Welke is dat? Welke nationaliteit?”, “Deze die op mijn papier geschreven was, wanneer ik op school was.”*, *“-Ik vraag u dit de*

laatste keer. Welke nationaliteit? Wees concreet.”, *“Ik begreep u niet. Wat bedoelt u met nationaliteit? Ik zei al plaats en datum van geboorte.*”, *“-Van welk land bent u officieel burger?”*, *“Om eerlijk te zijn. Ik zei het al, waar ik vandaan kom en alles dat ik weet. Op dit papier stond enkel onze geboortedatum en naam. Bij geboorteplaats schreven ze dat we van Caasha Boqoreh kwamen. Wanneer we hier kwamen, zei ik dat ik van Djibouti ben, maar ik zei dat ik origineel van Somalie kwam, dat denk ik.*”, *“-Begrijpt u nationaliteit nu?”*, *“Neen? Wat? Mijn leeftijd?”*, gehoorverslag van het CGVS van 3 augustus 2017 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 7-8). Uiteindelijk stelde verzoekster haar nationaliteit niet te kennen (*“ik weet niet van waar ik kom. Of ik Djiboutiaanse ben of Somalische. Als ik het wist, zou ik rust kennen in mijn hoofd.*”, CGVS-verslag 2, p. 8). Ook tijdens haar derde gehoor bij het CGVS gaf verzoekster aan dat zij haar nationaliteit niet kende (gehoorverslag van het CGVS van 23 oktober 2017 (hierna: CGVS-verslag 3), p. 6). Verzoeksters incoherente verklaringen tonen minstens aan dat verzoekster haar Somalische nationaliteit niet met zekerheid kan aangeven. Ook bij de Zweedse asielinstanties beweerde verzoekster aanvankelijk dat zij de Somalische nationaliteit heeft. Echter, door de Zweedse instanties geconfronteerd met haar visum en paspoort, waaruit blijkt dat verzoekster staatsburger van Djibouti is, antwoordde verzoekster, *“Ja, ik ben van Djibouti, het is oké om te wijzigen”* (zie Zweeds asiëldossier in administratief dossier). Uit voorgaande kan slechts afgeleid worden dat verzoekster wel degelijk weet dat ze de Djiboutiaanse nationaliteit heeft.

2.4.4. Bovendien legt verzoekster een uittreksel van haar geboorteakte neer, uitgegeven door de republiek Djibouti op 10 april 2005. Hierin wordt vermeld dat verzoekster op 8 februari 1986 in Djibouti geboren is en dat haar ouders I.S.H. en S.O.H. heten. Dergelijke vaststellingen klemmen met verzoeksters verklaringen aangaande haar geboorteplaats, alsook waar zij stelde dat zij de naam van haar biologische ouders niet kende en niets over haar familie wist (CGVS-verslag 1, p. 11; CGVS-verslag 3, p. 5, p. 7). Tevens kan niet worden ingezien – noch licht verzoekster toe – hoe verzoeksters volledige naam (vadersnaam) dan gekend was in het weeshuis, waar zij naar eigen zeggen op achtjarige leeftijd terecht kwam (CGVS-verslag 3, p. 8) en niet wist wat haar naam was voor ze het weeshuis binnenkwam (CGVS-verslag 3, p. 9). Gevraagd hoe verzoekster dan aan deze voor- en familienaam kwam, stelde verzoekster vondeling te zijn en dat deze namen haar door het weeshuis werden gegeven (CGVS-verslag 3, p. 9). Dergelijke verklaringen klemmen met de eigenheid van de Somalische maatschappij en het belang van de naam bij het bepalen van de clanherkomst. Verzoeksters incoherente en onaannemelijke verklaringen doen afbreuk aan haar voorgehouden profiel, met name dat van een vondeling van Somalische afkomst die vanaf 1994 in een weeshuis in Djibouti verbleef. Dit klemt te meer nu verzoekster beweert zich niets meer te kunnen herinneren van haar kindertijd voor 1994, noch in welke omstandigheden of met wie zij Somalië zou verlaten hebben (CGVS-verslag 1, p. 6; CGVS-verslag 2, p. 5; CGVS-verslag 3, p. 5, p. 15). Verzoekster kon evenmin aangeven waar in Somalië ze geboren was, noch waar of hoe lang ze in Somalië gewoond had, maar wist slechts dat ze uit Somalië afkomstig was omdat anderen haar dit verteld hadden (CGVS-verslag 3, p. 5). Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij midgan zou zijn. Bij de DVZ gaf zij immers nog aan clanloos te zijn (verklaring DVZ, punt 6d). Uit voorgaande kan verzoeksters voorgehouden profiel van Somalisch weeskind in Djibouti geenszins blijken, in tegendeel verzoeksters vage en incoherente verklaringen wijzen op het verzonnen karakter van haar verklaringen.

2.4.5. Ook uit de visuminformatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeksters Somalische nationaliteit onaannemelijk is. Verzoekster diende op 19 januari 2015 een visumaanvraag (met familiale doeleinden) in bij de Franse ambassade te Djibouti. Uit deze informatie blijkt dat verzoeksters geboorteplaats Djibouti is en dat zij over een Djiboutiaans paspoort beschikte dat uitgereikt werd door de *“Autorité Centrale”* van Djibouti. Verzoekster verklaarde echter tijdens haar eerste gehoor bij het CGVS dat zij met de hulp van een smokkelaar Djibouti verliet, dat zij nooit in het bezit was geweest van een (geldig) paspoort maar dat de smokkelaar haar een paspoort gaf met haar naam en foto, dat de smokkelaar het verkrijgen van het paspoort regelde en dat verzoekster zelf geen enkele stap ondernam om het paspoort te verkrijgen noch zelf iets moest doen om het paspoort te verkrijgen (CGVS-verslag 1, p. 9). Verzoekster stelde aanvankelijk nog dat ook haar visum geregeld werd door de smokkelaar en dat zij helemaal niets moest doen om het visum te verkrijgen (CGVS-verslag 1, p. 10) maar wijzigde haar verklaring wanneer haar expliciet gevraagd werd of ze ergens naartoe moest of iets diende te betalen. Verzoekster stelde dan dat de smokkelaar haar meenam naar een kantoor waar haar vingerafdrukken werden afgenomen en een foto werd getrokken (CGVS-verslag 1, p. 10). Uit voornoemde informatie blijkt inderdaad dat verzoeksters vingerafdrukken op 19 januari 2015 genomen werden op de Franse ambassade te Djibouti (zie informatie in administratief dossier). Verzoekster verklaarde in dit verband echter dat zij op de Franse ambassade niets hoefde te zeggen, dat de smokkelaar het gesprek voerde (CGVS-verslag 1, p. 10) en dat zij niets heeft ingevuld en niets heeft geschreven (CGVS-verslag 3, p. 10).

Verzoekster gaf tevens initieel aan dat de smokkelaar documenten had meegebracht naar de ambassade (CGVS-verslag 1, p. 10) om vervolgens te stellen dat de smokkelaar geen documenten meehad (CGVS-verslag 3, p. 13). Ook is het ongeloofwaardig dat verzoekster niet kon aangeven met welke doeleinden zij het visum aanvroeg, nu dergelijk motief redelijkerwijs moet gestaafd worden met documenten en bewijzen. Verzoekster volhardde louter, *“Ik weet niets behalve dat vingerafdrukken werden genomen en foto”* (CGVS-verslag 3, p. 13). De Raad kan niet aannemen dat de Franse autoriteiten op dergelijke wijze te werk zouden gaan bij het afleveren van een visum. Ook verzoeksters voorgehouden onwetendheid is ongeloofwaardig. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekster met haar eigen Djiboutiaanse paspoort op legale wijze met een visum naar Europa is gereisd. De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoekster haar paspoort niet neerlegt.

2.4.6. Uit voorgaande kan slechts worden besloten dat ze geen redenen zijn om verzoeksters Djiboutiaanse nationaliteit te betwijfelen. De vraag naar internationale bescherming moet dan ook ten opzichte van dit land worden beoordeeld.

2.4.7. Gelet op bovenstaande hecht de Raad aldus geen geloof aan verzoeksters voorgehouden profiel van Somalisch weeskind zonder geldige documenten in Djibouti. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij op zeventienjarige leeftijd op straat gezet en overgeleverd werd aan de familie van M.A., noch aan de bewering dat zij door M.A. gedwongen uitgehuwelijkt zou worden, noch aan verzoeksters vrees om herbesneden te worden omwille van deze voorgehouden uithuwelijking. Dit klemt te meer nu verzoeksters niet enerzijds kan beweren dat geen familie heeft en anderzijds dat ze wordt uitgehuwelijkt. De Raad ziet immers niet in hoe een volwassen vrouw van eind in de 20 jaar, door vreemden, derden kan worden uitgehuwelijkt. Bovendien kon verzoekster niets vertellen over haar aanstaande huwelijkspartner (*“Ik weet niets van die man. Ik weet er niks over.”*, CGVS-verslag 2, p. 13), behalve dat hij *“oud was en er rijk”* uitzag (CGVS-verslag 2, p. 13) en dat zijn echtgenote haar wou doden uit jaloezie (CGVS-verslag 1, p. 22). De Raad ziet evenmin in waarom M.A. – die verzoekster ongenegen is - haar een sociale promotie zou geven door een rijke man te overtuigen een vrouw zonder verleden, herkomst en standing te huwen. Verzoekster kan niet toelichten waarom zij het huwelijk weigerde, nu dit huwelijk voor haar net een uitweg zou kunnen betekenen uit haar leven als slaaf bij M.A.. Immers, verzoekster gaf aan dat haar huwelijkskandidaat haar nooit iets misdaan heeft (CGVS-verslag 3, p. 15). Dat haar aanstaande echtgenoot een oude man is, dat hij verzoekster niet goed zou behandelen en dat zijn eerste echtgenote jaloers zou worden (CGVS-verslag 3, p. 14), zijn loutere beweringen. Zij stelt louter op algemene wijze *“Ze zouden me vermoorden, want zodra zijn eerste echtgenote hoorde dat hij gehuwd is met een bastaard, dan wordt de eerste vrouw jaloers en valt die de tweede vrouw aan, maar ik had geen familie die voor mij kon opkomen.”* (CGVS-verslag 1, p. 22). Verzoeksters verklaringen zijn ook op dit punt ondoorleefd. Ze blijft bij losse beweringen die ze niet kan toelichten.

2.4.8. Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoeksters verklaringen over haar profiel en verblijfssituatie in Djibouti enerzijds ongerijmd zijn aan de beschikbare visuminformatie en dat deze anderzijds onaannemelijk zijn. Aldus hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters voorgehouden vluchtrelaas.

2.4.9. Daarenboven ondermijnt de vaststelling dat verzoekster op 1 februari 2015 aankwam in België, maar pas op 27 augustus 2015 asiel aanvraag in België haar dringende nood aan internationale bescherming. Verzoekster verkoos om door te reizen naar Zweden, waar zij op 23 februari 2015 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Dergelijk *“asylum shopping”* valt niet te rijmen met de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeksters uitleg, dat zij in België vrienden en neven van M.A. vreesde, kan niet overtuigen. Immers kan van een asielzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Ook verzoeksters argument in het verzoekschrift, dat ze de smokkelaar volgde, kan niet worden aangenomen nu reeds werd vastgesteld dat verzoekster op legale wijze naar België kwam.

2.4.10. Uit het door verzoekster bij aanvullende nota van 2 maart 2018 neergelegde medisch attest van 22 augustus 2018 blijkt dat verzoekster een besnijdenis type 2 heeft ondergaan. Waar verzoekster aanvoert dat ze een nieuwe besnijdenis riskeert ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, herneemt de Raad dat verzoekster deze vrees niet aannemelijk maakt. Immers, hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters vrees voor besnijdenis verbonden is met haar bewering dat ze gedwongen uitgehuwelijkt zou worden. De Raad hecht echter geen geloof aan deze bewering, zodat haar vermeende besnijdenis evenmin kan worden aangenomen.

2.4.11. De door verzoekster bij aanvullende nota van 28 februari 2018 neergelegde geboorteakte, uitgegeven door de republiek Djibouti op 10 april 2005, werd hierboven reeds besproken.

Het bij aanvullende nota van 28 februari 2018 neergelegde attest van de directrice van het weeshuis, opgemaakt te Djibouti op 14 oktober 2008, geeft weer dat verzoekster in Djibouti is geboren op 8 februari 1986 en dat zij in het weeshuis verbleef van 1995 tot 2003. Het attest druist aldus in tegen verzoeksters verklaringen waar zij herhaaldelijk stelde in Somalië geboren te zijn. Dergelijke vaststellingen doen niet alleen afbreuk aan verzoeksters verklaringen, maar ook aan de waarachtigheid van het attest. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeksters profiel van vondeling en weeskind helemaal niet geloofwaardig is. Dergelijke attest, dat geen officieel, noch objectief karakter heeft, is derhalve niet in staat bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

2.4.12. Verzoekster legt ter zitting nog twee geschreven getuigenissen neer, die volgens haar aantonen dat zij in het weeshuis verbleven heeft. De Raad merkt op dat beide getuigenissen, hoewel opgesteld door twee verschillende personen (A.K.F., woonachtig in Frankrijk en F.A.S., woonachtig in Noorwegen) qua vorm en inhoud op dezelfde manier beginnen. Zo vermeldden beide brieven “*objet: lettre de témoignage*” en “*Je soussigne (respectieve namen) déclare que S.I.S. est d'origine Somalienne et qu'elle était hébergé du Centre de la protection de mère et l'enfant « Aïcha Bogorreh » à Djibouti de 1994 à 2003.*”. Dergelijke vaststellingen doen afbreuk aan de echtheid van de inhoud van deze brieven. Bovendien wordt niet aangetoond dat deze personen daadwerkelijk in het weeshuis hebben verbleven, noch in welke hoedanigheid.

2.4.13. De door verzoekster bij de commissaris-generaal voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft het medisch attest van 14 december 2015, opgesteld door dokter Carlier te Luik, stelt de Raad vast dat verzoekster dit onvolledig neergelegd heeft. Tot op heden legt verzoekster het volledige medische attest niet neer.

Voorts legde verzoekster een medisch dossier neer, opgesteld door CHR Luik op 24 mei 2017 door dokter Samain Philippe, een gehoortest afgenomen op 10 augustus 2016 door dokter Samain Philippe te Luik en de autorisatie van Fedasil van 12 juli 2016 om de kosten van twee hoorapparaten op zich te nemen. Deze medische attesten, die louter fysieke problemen beschrijven, tonen slechts aan dat verzoekster auditieve problemen heeft. Deze gehoorproblemen houden echter geen verband met verzoeksters asielmotieven. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat ze zo slecht behandeld werd dat ze medische problemen ontwikkelde, kan worden opgemerkt dat verzoeksters profiel niet aannemelijk is en ze bovendien ook nooit heeft aangebracht dat haar gehoorproblemen enig verband hielden met haar behandeling door M.A.. Bovendien wordt – daargelaten dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij medische problemen worden opgelopen – evenmin vermeld in het medisch dossier dat haar problemen het gevolg zouden kunnen zijn van mishandeling.

2.4.14. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat het gehoorverslag van het eerste gehoor ontbrak, wanneer ze een kopie van het administratief dossier opvroeg, toont verzoekster niet aan dat dit gehoorverslag ontbrak in de kopie die zij verkreeg. Het visumdossier, zoals vervat in het administratief dossier, is in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert wel degelijk leesbaar.

2.4.15. Wat de opmerkingen van verzoekster over de tolk van het eerste en derde gehoor betreffen, dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep. Na afloop van het eerste gehoor stelde verzoekster “*Ja. Ik versta u, maar soms moest u iets uitleggen. Toen ik iets vertelde over de stad, begrepen we elkaar niet.*” (CGVS-verslag 1, p. 27). Tijdens het derde gehoor stelde zij aan het einde van het gehoor dat zij de tolk begreep (CGVS-verslag 3, p. 17). Tijdens het tweede gehoor stelde verzoekster het volgende over de tolk van het eerste gehoor: “*Ja, ik heb vragen, maar de laatste keer, begreep ik de vrouw niet zo goed, de tolk. Ik begrijp het dialect wel dat u spreekt. Vorige keer moest ik het uitleggen aan de tolk wat ik bedoelde. Bv. Er was een datum, ik zei de vrouw dat ik vertrok op de 3 lste van de eerste maand, maar ze schreef 13 i.p.v. 31. Ze wisselen het meestal, de volgorde van de cijfers. Dus, als ik moeilijkheden heb of als ik het niet begrijpt, zal ik het zeggen.*”, “*-Waren er nog andere dingen die u moest uitleggen aan de tolk de vorige keer?*”, “*Ja, de laatste keer zei ik aan de vrouw dat ik opgroeide in een weeshuis, het weeshuis van moeder Caasha Boqoreh. De vrouw schreef enkel Caasha, maar ik zei de plaats van moeder Caasha. Zo noemden we het weeshuis. Als mensen het vroegen, dan zeiden we dat we van die plaats kwamen. Zo noemden we het weeshuis. De overstroming, ik zei dat de overstroming af en toe komt in Djibouti. Er zijn overstromingen. Ik kon niet uitleggen waar die overstroming van kwam.*”

De vrouw begreep het woord overstroming niet en vroeg me waar de overstroming van kwam, maar ik was toen jong en dat weet ik niet. Ik zei dat het af en toe kwam. Ze vroeg ook om het kort te zeggen en ik kon het niet begrijpen.”, “-Waarom zei u dat niet tijdens het interview?”, “Ik zei het haar. Ik sprak met haar dat ik het niet kon uitleggen, maar bij u kan ik dat niet. Ik ken de taal niet. Ze zei me dat ik verplicht was om het uit te leggen, maar ik wist niet wat ik moest doen.”. De Raad kan niet inzien – noch licht verzoekster toe - dat deze beperkte miscommunicaties tussen haar en de tolk tot een andere beoordeling zouden geleid hebben.

2.4.16. Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekster licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Haar opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

2.4.17. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het bevestigen van een identiteit die geheel verzonnen voorkomt, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK